

- підвищення мотивації студентів до навчання, сприяння розвитку креативного мислення, економія навчального часу;
- зміна змісту діяльності викладача: з «репродуктора» знань і розробника нової технології, що з одного боку, підвищує його творчу активність, а з іншого — потребує високого рівня технологічної та методичної підготовки;
- формування системи безперервного навчання як універсальної форми діяльності, що спрямована на постійний розвиток особистості протягом всього життя.

Література

1. <http://www.youtube.com/watch?v=LtmdiPUGGe8>
2. <http://www.iktogskole.no/wp-content/uploads/2011/02/ipadasapedagogicaldevice-110222.pdf>
3. <http://www.apple.com/education/>
4. <http://vido.com.ua/news/view/uchiebnik-xxi-vieka-viersiia-dlia-ipad/1781>
5. http://www.cmu.edu/teaching/technology/whitepapers/ClassroomResponse_Nov07.pdf
6. <http://www.crlt.umich.edu/tstrategies/tstt.php>
7. <http://cft.vanderbilt.edu/docs/classroom-response-system-clickers-bibliography/>
8. <http://ctl.stanford.edu/handbook/technology-in-teaching.html>
9. <http://edudirectory.secondlife.com/>
10. <http://www.physorg.com/news168608901.html>
11. <http://ctl.stanford.edu/handbook/technology-in-teaching.html>

*Лаєриненко В.М., к.е. н., доцент
кафедри історії та теорії господарства*

ІСТОРИЧНІ ЗДОБУТКИ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В ФОРМУВАННІ СВІТОГЛЯДНИХ ПОЗИЦІЙ СТУДЕНТІВ В ПРОЦЕСІ ФУНДАМЕНТАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ОСВІТИ

У сучасних стратегіях вдосконалення та підвищення якості вищої освіти **фундаменталізація** являється пріоритетним напрямком її розвитку. За своєю онтологічною сутністю її можна розглядати як процес впровадження у зміст освіти базових цінностей, знань, форм і методів діяльності людини, що були нагромаджені в процесі розвитку цивілізації. Її мета — забезпечити умови для підготовки фахівців з високим рівнем розвитку інтелектуального, творчого і етичного потенціалу відповідно до вимог суспільства ХХІ ст.

Основні завдання сучасної освіти полягають не тільки в формуванні “знаючої людини” (Я. Коменський), а людини, що здатна створювати таку систему координат власних дій і мислення, яка є запорукою реалізації освітнього потенціалу особистості і забезпеченості сталого розвитку суспільства.

На Всесвітньому економічному форумі в Давосі (2013 р.) серед центральних проблем діалогу між політиками, бізнесменами, вченими і громадськими діячами з усього світу були і такі, які визначали завдання освіти в осмисленні і формуванні таких якостей майбутніх фахівців, що відповідають умовам нової економіки і таких її ключових понять, як **“гнучкий капіталізм”** і **“кризове управління”**. Запити до їх осмислення містять завдання по формуванню вміння самостійності та кмітливості у прийнятті професійних рішень, відкритості до змін, постійної готовності йти на ризик, зменшення залежності від інструкції і формальних процедур (Р. Сеннет).

Інтелектуальна спадщина історії економіки і економічної думки, містить дієві важелі розвитку господарських систем і наукових знань, про них які необхідні для їх сучасного аналізу та тенденцій розвитку. Серед них чільне місце займають питання в галузі **історії економічної політики**. Остання відноситься до дій, що приймає уряд в економічній сфері. До основних цілей економічної політики відноситься: стабільні ринки, економічне процвітання, розвиток бізнесу, захист працівників і споживачів. Узагальнення історичних уроків економічної політики ще не знайшло свого належного відображення в змісті економічної освіти та відповідних навчальних програмах.

Сучасні дослідження доводять її особливу інтегративну роль для національної економіки. В них на основі історичного досвіду визначається помилковість постулатів класичної політичної економії та економічної терії і політики, реалізований у Вашингтонському консенсусі, з їх акцентом на ринкові, зовнішньоторговельні переваги країни, а також сучасні методи податково-бюджетної політики. Дієвість економічної політики в трендах трансформації економіки та її мо-

дернізації проявляється лише за умов її спрямування на розвиток **обробної промисловості**. В історії економіки минулого і сучасності обробна промисловість виступає як вісь модернізації економіки і підвищення добробуту та інтелектуального розвитку нації (Е. Райнерт) .

Історичний підхід, з його запитами до досвіду минулого європейської економічної історії, фактично доводить, що процес західної цивілізації заснований на розвитку обробної промисловості і демократії, що є своєрідними ліками від “голландської хвороби”. Історія якої розпочалася в Нідерландах у 50-ті роки ХХст., коли в країні були відкриті великі поклади газу, і як наслідок, відбулося різке зростання доходів в ресурсних галузях і відповідне падіння їх в обробній промисловості. Такі макроекономічні ефекти спостерігалися і в інших країнах світу, економічна політика яких спрямована на використання власних природних ресурсів, і економіка яких зазнає “ресурсного прокляття” (Р. Аути), суспільними наслідками якого є посилення авторитарних тенденцій, збереження масової корупції, зниження рівня освіти та кваліфікації працівників.

*Логінов М.М., к. і.н., доц.,
кафедра історії та теорії господарства*

СЕМІНАР-КОЛОКВІУМ ЯК ФОРМА АКТИВІЗАЦІЇ ЗАСВОЄННЯ ЗНАЬ СТУДЕНТАМИ З ДИСЦИПЛІНИ «ІСТОРІЯ ЕКОНОМІКИ ТА ЕКОНОМІЧНОЇ ДУМКИ»

Для підвищення ефективності вивчення дисципліни «Історія економіки та економічної думки» необхідно ширше впроваджувати у викладання такої форми практичного заняття як семінар-колоквиум.

Метою семінару-колоквиуму є формування у студента навичок аналізу теоретичних проблем на основі самостійного вивчення навчальної та наукової літератури.

Слово «колоквиум» походить від латинського «colloquium» — розмова, бесіда. Так, *по-перше*, колоквиумом нерідко називають одну з традиційних форм навчальних занять, як у західній, так і у вітчизняній системі освіти, метою якої є виявлення знань студентів, їх досвіду в результаті невимушеної бесіди з викладачем для з'ясування знань. Колоквиум виконує контрольно-навчальну функцію. Колоквиум дає можливість діагностики засвоєння знань, виконує організуючу функцію, активізує студентів і може бути рекомендований у викладацькій практиці як одна з найбільш дієвих форм зворотного зв'язку. *По-друге*, колоквиум — вид навчально-теоретичних занять, що являє собою групове обговорення під керівництвом викладача досить широкого кола проблем, наприклад, щодо самостійного вивчення великого розділу лекційного курсу.

Семінар-колоквиум — це систематизація теоретичних і фактичних знань (підготовка та презентація матеріалу з певної теми, обговорення її та формулювання висновків), спрямована в основному на придбання нових знань і когнітивних вмінь (від англ. «cognitive» — пізнавальний). Семінар-колоквиум проходить зазвичай у формі дискусії, в ході якої студентам надається можливість висловити свою точку зору на проблему, що розглядається, вчитися обґрунтовувати і захищати її. Аргументуючи і відстоюючи свою думку, студент у той же час демонструє, наскільки глибоко і усвідомлено він засвоїв вивчений матеріал. Від студента вимагається: знання різних точок зору, висловлених в економічній літературі з даної проблеми, а також обов'язково наявність власної думки з обговорюваних питань і вміння його аргументувати.

Семінар-колоквиум — це не тільки форма контролю, що дозволяє викладачу в порівняно невеликий термін з'ясувати рівень знань студентів цілої академічної групи з даного розділу курсу, але й метод поглиблення, закріплення знань студентів, оскільки в ході співбесіди викладач роз'яснює складні питання, що виникають у студента в процесі вивчення певного літературного джерела. Однак, семінар-колоквиум не є консультацією або іспитом. Завдання, яке перед собою ставить викладач, проводячи семінар-колоквиум, домогтися глибокого вивчення відібраного матеріалу, пробудити у студента прагнення до читання додаткової економічної літератури.

Підготовка до колоквиуму передбачає кілька етапів:

1. Підготовка починається з настановчої консультації викладача, на якій він роз'яснює розгорнуту тематику проблем, рекомендує літературу для вивчення і пояснює процедуру проведення семінару-колоквиуму.

2. Як правило, на самостійну підготовку до колоквиуму студенту відводиться 3—4 тижні. Підготовка включає в себе вивчення рекомендованої літератури (за вказівкою викладача) та конспектування найважливіших джерел.

3. За вказівкою викладача до колоквиуму можуть готуватися спеціальні есе.